CÍSAŘOVNA ALŽBĚTA.

Román od Viléma Boroše.

"Kdož ví, Julie? Císařství jest ohroženo."

"Zachraňte se, veličenstvo."

"Kdyby to šlo tak lehce, mé dítě! Císař musí míti mnoho různých ohledů. Ale povězte mně, Julie, přemohla jste opravdu lásku k Hajdukovi?"

"Přemohla. Poručila jsem svému srdci, že nesmí více Hajduka milovati."

"A ono krvácející srdce uposlechlo?"

"Vadne, hyne, krvácí, ale netouží po tom, čeho nelze dosáhnouti. Kněžna Lukrecie miluje Hajduka ze všech sil svého srdce. Vidím, že se snaží utajiti přede mnou onu velikou lásku, ač je chotí baronovou. Baron jest již zdráv, Timotej k vůli mně ho uzdravil; proč bych stála Lukrecii v cestě dále?"

"Kněžna vás velice miluje."

"Vím o tom. Ale láska tato musí zůstati trvalou. Hajduk nečiní tajemství z toho, že mne má velice rád, velice rád. Nemyslím, že by to Lukrecii nenapadlo, když mne vidí na blízku svého choté."

"Loučení bude bolestné, Julie."

"Ale jednou se státi musí! O bávám se, že by se mohla v srdci mém probuditi dřímající láska a pak bylo veta po štěstí nás všech tří..... Z nás tří jeden musí býti obětí; touto obětí budu já, já nejméně ztratím na světě."

"Kam byste šla?"

"Myslila bych, veličenstvo, abychom šly do Paříže."

"Do Paříže?"

"Zdálo se mně o tom a nemohu to zapuditi z mysli."

"Já abych šla s vámi do Paříže?"

"Zdálo se mně, že vojáci císaře Napoleona III. dobyli Mexiko pro císaře Maxmiliána. Poslání francouzského vojska pak vyprosilo si vaše veličenstvo osobně u Napoleona; já byla jsem při tom dvorní dámou vašeho veličenstva, nesla jsem vlečku vašich šatů."

"To že se vám zdálo?"

"Ano, právě tu noc před tím, než byl Miramon zajat."

"Co jste pravila? Miramon že jest zajat?" podělila se císařovna.

"Vaše veličenstvo o tom ještě nevědělo?"

"Veliký Bože, pak je trůn císařský opravdu ztracený," zachvěla se císařovna, lomíc ruce a se vzlykotem klesla na divan.

"Kdybych byla věděla...."

"Dobře jste učinila, že jste mně to řekla," přerušila císařovna Šarlotta Julii. "Dříve či později beztoho bych se to byla dozvěděla. Oh, ubohý císař, tato zpráva ho hluboce zarmoutí a skličí!"

"Zde právě přichází jeho veličenstvo," pravila Julie, ohlédnuvši se ku dveřím.

"Ah, skutečně!" zašeptala císařovna a rychlými kroky spěla císaři v ústrety.

"Jest to pravda?" tázala se císařovna Šarlotta, s těží dechu popadajíc, a uchopila císaře za obě ruce.

"Co?" tázal se císař překvapeně.

"Zajali Miramona?"

"Jest."

"A teď?"

"Odjedu."

"Kam?"

"Do Paříže."

"K Napoleonovi?"

"Ano!"

"Slyšíte Julie?" pravila císařovna a obrátila se k dívce.

Julie se uklonila.

"Prosím, veličenstvo. Sen můj se blíží skutečnosti."

"Vezmi mne také s sebou," pravila Šarlotta císaři.

"Vezmu."

"A Julii též."

"A co Hajduk? Co tomu říká generál?"

"U generála jest jeho choť, veličenstvo," pravila Julie. "Nechť jsou spolu šťastni. Já byla bych ráda daleko, daleko odtud!"

"Pojďte s námi, rád vás na blízku nás uvidím."

"Děkuji, veličenstvo," pravila Julie s hlubokou poklonou.

"Novarra" jest ve vera-cruzském přístavu. Sestro Julie, odneste laskavě kapitánovi vzkaz. Ve třech dnech odplujeme, loď nechť jest připravena k odplutí."

"K službám, veličenstvo," odvětila Julie.

"Komu svěříš císařské město sídelní?" tázala se císařovna.

"Mehiovi. Jest to věrný muž, soudruh hodný Miramona."

"A což kdyby bylo zle zatím, než se vrátíme?"

"Mehia a Hajduk uhájí nám residenci."

V tom okamžiku ohlašoval hofmistr generála barona Štěpána Hajduka.

"Pan baron naléhavě prosí o nejvyšší slyšení vašeho veličenstva," dodal hofmistr k ohlášení.

"Očekávám ho," odpověděli mu císař.

Julie se slabě zardělа.

Spatří Štěpána Hajduka, svého nyní již potají jen zbožňovaného Štěpána, zdravého!

Těžká hedvábná záclona na dveřích audienční síně se rozhrnula a Štěpán Hajduk vstoupil do sálu.

Byl v generálské parádě, se řády na prsou, s krvavě rudou hedvábnou stuhou na sněhobílém kabátě.

Byl opět statným vojákem. Jenom bledá tvář a tmavá kola pod očima upomínaly na jeho velikou nemoc.

Hajduk po vojensku pozdravil.

"Veličenstvo, nesu smutné zprávy!" počal Hajduk své oznámení.

"Vím již všecko, pane generále," řekl císař. "Miramona zajali, Medici je zabit, město Vera-Cruz vypáleno."

"Juarez poslal mně psaní."

"O tom nevím. Nuže — co vám píše?"

"Vyzývá mne jako důvěrného a věrného sluhu vašeho veličenstva, abych vašemu veličenstvu oznámil, že on, Juarez, povolí vašemu veličenstvu a všemu císařskému vojsku volný a nerušený odchod z mexického státu. V opačném případě však napadne nás se čtyřiceti tisíci mužů."

Císař stál se založenýma rukama u okna a vážně poslouchal slova Hajdukova.

Když generál umlkl, pokrčil císař lhostejně rameny.

"Jaký jest váš úsudek, generále?" tázal se.

"Abychom šli odtud!" odpověděl Hajduk rozhodně.

"Vy také mně k tomu radíte? Nuže, můj milý generále, je ale nepůjdu. Ať rozhodnou zbraně, kdo je silnější; ale vypovídati se nedám. Chci dříve vídět Juareza se čtyřiceti tisíci mužů!..... Vytrváte-li při mně, poděkuji vám, a budu vám vděčen; řídí-li vám srdce a rozum, abyste šel, pak jděte, nebudu se na vás hněvati, pane generále! Ale já zůstanu zde na svém místě..... Vyzvání k válce přijímám a to se šesti tisíci vojáky!"

"Veličenstvo," odpověděl Hajduk slavnostně, "mé místo jest tam, kde je císař. Budeme bojovati a umřeme, aniž bychom svou smrtí prospěli."

"Ale ukážeme světu, že nejsme zbabělci!"

"Ano, to dokážeme, veličenstvo."

Hajduk salutoval.

Císař stiskl mu ruku a odešel s ním do komnat císařovniných.

"Julie," pravil Hajduk cestou k Julii, jež stála u skupiny palem v saloně, "počkej na mne, strachuji se o tebe, musím s tebou promluviti."

"Počkám, Štěpáne, počkám," zachvěla se Julie a zapálila se až po uši.

* * *

Julie posadila se pod palmy na divan se zlatým rámcem a zamyslila se nad svým osudem, nad osudem Hajdukovým a nad podivnými rozmary života.

"Hle," myslila si, "z prostého, obyčejného zemana stal se první generál, císařův rádce; tento výtečný muž mne miloval a já teď musím se dívati na to, že žije po boku jiné! Ne, ne, nesnesu toho déle, nemám již k tomu dostatek síly duševní — půjdu!....."

Za půl hodiny vyšel Hajduk z komnaty císařovniny, kdež s císařem a císařovnou se radil o tom, co by se mělo nejbližše učiniti.

Oči Hajdukovy byly plny sízi.

Musily to býti asi divné pocity, jež zažil tam, odkudž se usízený vracel!

"Pojďme dále, do jiného pokoje," pravil Hajduk a snažil se oči si osušiti.

Julie povstala, Hajduk podal jí rámě a odešli do křídla paláce, kde nebylo tolik ruchu.

Pokoj, do něhož se odebrali, byl rohový, červenými hedvábnými čalouny vyzdobený. S oken bylo viděti na hlavní náměstí queretarské a na promenádu.

Hajduk opřel se u okna a přivinul něžně k sobě Julii.

"Jsme sami, konečně jsme sami, po takové dlouhé době!" pravil Hajduk. "Srdce moje jest plno hořkosti, žalu, bolesti—s bledých tváří tvých čtu žalobu a těžké výčitky svědomí. Mohla bys dobře věděti, Julie, že nejsem já vinen, co se stalo."

"Vím, to vím..... vím....." odpověděla Julie stísněně. "Sice bych tě nešla opatrovat...."

"Miloval jsem tě tolik, že lépe milovati srdce nedovede. Citra ale zločinným mozkem a ještě horší duší činila ti úklady.....Ta jest všeho příčinou!"

"Vím již i to."

"Nuže, pověz mně tedy docela upřímně, zde mezi čtyřma očima: hněváš se na mne?"

Julie zavrtěla hlavou.

"K tomu nemám příčiny."

"Ale trpíš velice?"

"Toho nepopírám. Vždyť jsi mi byl vším na světě! Ztratila jsem tě, uplynulé věci nelze snadno zapomenouti, zvláště když jsem tě opravdu milovala."

"K tomu i já se přiznávám. Proto bych ti rád učinil jisté vyznání, když cítím, že duše moje úplně jest pozdravena."

"Netrap tě svědomí, nečiň si výčitek. Neproklínám tě, miluji tě potají a s touto svou tajnou láskou zajdu někde v některém díle světovém."

"Lukrecie jest moudrá žena."

"Moudrá paní a dobrá!"

"Ona ví a cítí, že nadešel den sčítování. Nemůžeme žíti tak, jak jsme až posud žili."

"Proč ne?" tázala se Julie a upřela krásné své oči na Hajduka.

"K tobě mne více čestné slovo."

"Osud slib tento rozhřešil a já — potvrdila jsem vůli osudu. I tehdy bychom se odtrhli od sebe, kdyby tě místo čestného slova vázala ke mně láska."

"Oh, Julie, rozuměj mně dobře — vždyť tě také miluji a bolí mne a trápí, že tě nemohu učiniti šťastnou."

"Ale miluješ také Lukrecii?"

"Miluji, Julie!"

"Nu vidíš, kam by vedla taková rozdělená láska?"

"Lukrecie svolí k tomu, abychom se dali rozvést. Rozvedu se s ní a vezmu si tebe."

"Mám tě mnohem více ráda, v srdci mém leží mnohem hlouběji tvé štěstí, než abych připustila k tomuto rozvodu. Slib mně, že budeš na mne po celý svůj život vzpomínati s věrným přátelstvím, a já se s tím spokojím. Lukrecie zasluhuje, aby byla po boku tvém šťastna, vždyť trpěla i ona dosti pro tebe a jako kněžna mohla se provdati i s menším utrpením!"

"Nikdy, nikdy nezapomenu na tebe, Julie! I za své zdraví, za svůj rozum mohu pouze tobě děkovati!"

"Otci Timotejovi, Štěpáne, mně nikoli."

"Kam chceš se odebrati?"

"S císařskými manžely do Paříže. Odtud pak půjdu k rakouské císařovně. Její dobrotivost způsobí, že zapomenu na svůj boj."

"A kdybych tě nepustil? Kdybych ti řekl, že nemohu žíti bez tebe?"

"To nesmíš říci — ani kdyby tomu bylo tak."

"Proč bych nesměl?"

"Ubližil bys předobrému srdci Lukrecie a to čestný muž nemůže učiniti."

"Máš ráda Lukrecii?"

"Ctím ji a vážím si jí."

"Nevidíš v ní svou sokyni?"

"Lukrecie jest stejně hodna politování, jako já sama — a bude jí tak dlouho, pokud s cesty neodejdu."

"Císař nepůjde do Paříže. Následkem válečného vzkazu Juarezova musí zde zůstati."

"A císařovna?"

"Půjde sama."

"Budu tedy moci přece jíti s ní!"

"Bude to cesta marná. Mexiko jest pro nás nadobro ztraceno."

"Napoleon doručil Maxmiliánovi na císařský trůn a v diplomatické schůzi zavázal se, že císaře bude hájiti."

"Napoleon dnes zapomene, co včera slíbil."

"Což ale, kdyby se přece podařilo Šarlottě, obměkčiti srdce Napoleonovo?"

"Jest u něho Bazaine, který k tomu nedopustí."

"A ty ubíráš se teď do nových bitev?"

"Jest to moje vojenská povinnost, třebas že vím, že jest to bezúčelné. Ale císař tomu chce."

"Nenávidíme se nikdy více....."

"Nenávidíme se nikdy více, Julie, rozejdeme-li se nyní. Válka znamená smrt císaři a jeho vůdcům. Ale umřeme všichni pro císaře!"

"Bůh buď s tebou, Štěpáne. Vzpomínka na mě nechť nevzrušuje tvoje štěstí! Ve víru válečném vodiž tě prozřetelnost božská. Bolestnou chvíli loučení ukončmež hned. Život již beztoho namučil se dostatek našich srdcí a našich duší. Buď šťasten ve svém rodinném hnízdečku a vítězem v boji. Někdy pošli malé psaníčko — Lukrecii. Z jejích odpovědí pozná moje srdce, jsi-li šťasten."

"A já ti nemám psáti nikdy?"

"Nikdy!"

"A proč ne?"

"Protože nesmíš. Srdce tvoje náleží Lukrecii, na mne smíš si vzpomenouti jen ve snu jako na milou nebožku, která žila a již jest lépe v říši mrtvých."

"Julie, spanilost tvé duše, šlechetnost tvého srdce hluboce mne dojímá. Nebesa tě opatrujte! Tvou něžnou tvář, laskavý pohled tvých očí budu vždy, vždy viděti. Pošeptám ti, že kdykoli svou Lukrecii uzavru v objetí, ty budeš vždy mezi námi, budu tě viděti, vždy tě budu viděti...."

"Nemluv tak dále. Odejdi, já vrátím se též k císařovně."

Hajduk objal Julii.

"Polibení! Hubičku na rozloučenou, má drahá, tu jsi mně dosud dlužna!" šeptal Štěpán Hajduk prodce.

Julie přivinula se Hajdukovi na prsa. Hajduk sklonil se k ní a políbil ji.

Velkomyslná a tolik utrpěvší dívka opětovala toto políbení z hloubi srdce.

Pak odběhla, utekla do přijímacího salonu císařovnina, aby učinila konec loučení.

Generál s hlavou na prsa sklo-nou a vážnými kroky opouštěl císařský palác....

* * *

Na moři, ve vzdálenosti několika mil od Vera Cruzu, pluly tři válečné lodě. Všecky tři patřily Juarezovi a spěchaly do Mexika.

Na jedné z nich, největší, vezli Miramona. Byl spoután v okovy, přivázán k rahnu.

Druhé dvě byly plny žoldnéřů. Před Miramonem seděl na polní stoličce Altamira.

Byl oděn v šaty generálské, v tytéž, v nichž sloužil císaři Maxmiliánovi.

"Považuješ mne za bídného zrádce, viď?" pravil Altamira Miramonovi.

"Zač jiného bych tě mohl považovati?"

"Za šílence, za blázna!"

"Vždyť vidím, že jsi klidný, chladný a zdráv."

"V nitru mém pronásleduje mne stále tajný hlas, stále mě nutká k tomu, co nechci učiniti."

"Jen mluv, Altamiro, mluv," řekl Miramon s posměškem.

"Jest to pravda, co ti pravím, Miramone. Onen tajný pocit mně vnukl otec Timotej. Jest zde na lodi též a vždy se zachvěji, vždy se mne zmocní bázeň a zbabělost, kdykoli se mně podívá do očí."

"Kdo jsi?"

"Já? — Jsem Altamira, Altamira!"

"Nu — a byl jsi kdy zbabělý?"

"Nikdy."

"Proč tedy nebodíš toho mnicha — kouzelníka do moře!"

"Netroufám si, bojím se ho, rozhodně se ho bojím."

"A jakou úlohu máš ty v této ošklivé hře?"

"Slíbil jsem Juarezovi, že mu tebe přivedu."

"Tys mu to slíbil?" žasl spoutaný hrdina. "Jak jsi to mohl učiniti!"

"Nevím. Jest to i mně nepochopitelné, ale učinil jsem to."

"A teď mne vedeš na smrt?"

"Tak jest, Miramone."

"To pravíš ty, můj společník?"

"Ano, by jsem tvým společníkem, ale teď náležím ďáblu, docela ďáblu."

"Pusť mne na svobodu, pojď se mnou, císař promine ti tvé pobloudění."

"Rád bych šel — ale nedovedu toho."

"Nemluv tak dětinsky, tak počestile — to se ani na vojína nesluší."

"Mluvím s tebou upřímně."

"Odejdi tedy ode mne, nerad taková slova poslouchám."

"Naopak — sedl jsem si sem proto, abych s tebou promluvil!"

"Jsi k politování."

"Pravdu díš."

"Mohl bych ti také říci, že jsi bezcharakterní a zločinný!"

"Pravíš-li to, nebudu se — nemohu to míti za zlé tobě, poctivému stoupenci císařství. Ale poslyš, co ti řeknu."

"Okovy zadírají se mně do masa, trpím — nemohl bys mně trochu uleviti?"

"Ne."

"Což je tvá moc na této lodi tak malá?"

"Jsem zde velitelem."

"A přece mně nedáš pouta sejmouti?"

"Ne."

"I to ti našeptává onen vnitřní hlas?"

"Rád bych ti pomohl."

"Mukami?"

"Nechť Juarez vidí, že jsem k tobě nebyl šetrným."

"To jest obdivuhodná ušlechtilost!"

"Odpověz mně: mohl bys se navrátiti zase k republice?"

"Nikdy."

"Kdybys si tím život zachránil?"

"Ani pak ne."

"Nechápu tě!"

"Nechať zbude císaři Maxmiliánovi aspoň ta vzpomínka z císařství, že v Mexiku jsou také poctiví lidé."

"A já ti určil velikou úlohu!"

"Velikou a špinavou, viď?"

"Máš býti vlečen ulicemi města Mexika, tak toho vyžaduje vážnost Juarezova, a jest toho třeba také k rozněcení touhy po válce. Ale pustíme tě na svobodu, dáme ti i vojsko, slíbíš-li nám písemně, že — nám vydáš do rukou císaře Maxmiliána."

Miramon změřil opovržlivě Altamiru.

"Bídáku," zasyčel si potichu. "To pravíš také nevědomky, následkem vlivu a šeptání otce Timotejo? Jsi v hypnotickém spánku, jednáš na rozkaz nadpřirozené moci!... Oh, Altamiro, jen jedno přání na tomto světě ještě mám: abych tě mohl dát oběsiti!"

"Protože však nejsem ukován já, a k tomuto stožáru přivázán, sotva dočkáš se splnění své touhy. Ale já mohu tě dát pověsiti kdykoli na hezkou rovnou jedli nebo sem mezi ty napnuté plachty.... Nehněvám se však na tebe, Miramone. Znám tě, znám tvoje myšlénky, znám tvé srdce i tvůj důvtip. Zbývej se trochu tím, co jsem ti řekl, u bran města Mexika se tě znova zeptám na odpověď. Mužeš ještě vše napraviti. Budeš zase pánem, dostaneš opět moc, peníze — proč u kozla dal bys se zastřeliti..... Rozmysli si dobře, Miramone.... Císař má tě velice rád, úloha tvá nebyla by těžká. Vydal jsem rozkaz, aby ti nedali nic jísti. Mysl člověka hladového snadněji se nakloní nezvyklému rozkazu. Víš co? Dnes budeš se celý den postiti, ale zítra ti dám dvojí oběd, odpovíš li mně dobře!"

Miramon na tato slova ani neodpověděl.

Díval se jen pichlavým pohledem na Altamiru, který netroufal si podívati se poctivému Miramonovi do očí.

KAPITOLA 46.

Jedenáct milionů zlatých.

Juarez zbarcoval celé Mexiko před červený dům a ukazoval lidu s balkonu generála Eskobeda.

Eskobedova politování hodná postava vzbuzovala hluboký dojem u lidu.

Juarez dobře počítal, lid musil spatřiti stopy utrpení oblíbeného svého vůdce, aby se rozhnil.

Tím také stupňoval se odpor proti císařství.

Lid ječel a hučel jako orkán.

Eskobedo se uklánějí a s rukama k nebesům vztaženýma se zařítkal, že tuto potupu, která se mu stala, krvavě smyje se sebe.

Pak teprve oblékl se v nádhernou uniformu generálskou.

Juarez postaral se i o to, aby shromážděné Mexikány udržel v dalším rozčilení.

Po představení otrhaného, žlutého, vyhublého Eskobeda lidu následoval — pohřeb Gittin.

Zvony hučely, všecko vojsko republikánské, dílí ve městě, vytáhlo, v průvodu byly spolky, jednoty, byli tu také všichni členové nové mexické vlády.

Mrtvola Gittina byla vezena na nádherném voze pohřebním, taženém osmi koňmi, a byla uložena — ve skleněné rakvi.

Rakev byla složena ze širokých křišťálových skel, aby všichni lidé mohli mrtvolu v ní ležící spatřiti.

Gitta ležela v skleněné rakvi v šatech chudých a špinavých, v nichž v dole duši vypustila.

Tak si to smyslil Juarez, aby rozčilení lidu ještě více bylo stupňováno.

S reptáním, s křikem a láním dívali se na tuto nebožku, podobnou žebračce.

Juarez věděl, co činí!

Na takovou podívanou lid nezapomene; taková podívaná postačí, aby se lid vrhl na toho, na koho ho vypočítává moc pošle.

Lid mexický, vysílený již tolikerými boji a zápasy, chopil se opět zbraní a byl plný válečné touhy.

Boj proti císařství!

Náhle, netušeně vznikla touha, zničiti to, před čím ještě před málo hodinami se klanělil!

Juarez vypověděl Maxmiliánovi válku po Hajdukovi. Maxmilián se jí nevyhnul, ale také neodpověděl na toto vyzvání písemně.

Sbíral své voje, aby mohl útoč níky odraziti.

Císařovna Šarlotta spěchala po "Novaře" do Paříže, k francouzskému císaři, aby ho poprosila o pomoc. S ní ubírala se Julie, jediná její věrná a upřímná průvodkyně.

Miramon byl dopraven do Mexika.

V okovech a silnou četou vojska doprovázen, byl odvezen do kláštera svatého Michala — pod dozor otce Timoteje.

V klášteře byla mu dána stráž, padesát vojínů střežilo ho ve dne v noci, aby nemohl uprchnouti.

Miramona dopravili v lodi na zemi v noci.

Juarez neměl tolik odvahy, aby ho dal ve dne v okovech veřejně vléci ulicemi. Obával se toho, že by se probudila přízeň lidu — necítil se dosti jistým v sálech červeného paláce, jež opětně zaujal.

Mexiko stalo se opětně městem rozčilení. Kde kdo chvatně se ubíral po ulicích, všichni chystali se do války.

Juarez nadarmo čekal na odpověď císaře Maxmiliána.

Odpověď nepřišla žádná.

Mlčení bývá v mnohých případech také odpovědí a Juarez vydal rozkazy k tažení do boje.

Vedl své voje proti císařským přesně dle plánů, se šesti stran země.

U Queretara zadunělа děla Juarezova.

Ale císaře Maxmiliána nepřistihl tento útok nepřipraveného.

Po dvoudenním tuhém boji byl Juarez nucen ustoupiti do města Guanajuato.

Guanajuato jest město dosti veliké, hornické, chráněné mocnými a rozsáhlými vrchy. Jsou zde stříbrné doly.

Pokračování.

Čistá potrava

je hlavní věcí k dokonalému zdraví. Je nemožno býti zdráv, je-li krev nečistá nebo ochuzená. Krtice, vyrážky, rheumatism a pavlechná slabost jsou příznaky — řídká, chudá krev oslabuje mozek a čivy — činí nás neschopnými k práci i zábavě.

Dra. Petra Hoboko,

časem skušený bylinný prostředek, nejenom čistí krev, ale zároveň ji obohacuje, posiluje tím celou soustavu tělesní. Místní jednatelé je dodávají. Adresujte:

DR. PETER FAHRNEY,

112-114 So. Hoyne Ave. Chicago, Ill.

Kdykoliv potřebujete kočár k pohřbu aneb k vyjížďce, objednejte si jej v největší půjčovně koní a povozů

Palace Stables,

C. H. CREIGHTON, maj.,

roh 17. a Davenport ul.

Kočáry jsou vyhřívány a proto možno v nich podniknouti i delší výlet. Povozy možno si objednati též telefonicky. TEL. 257. 23

JOS. DUFFY velko- i maloobchodník LIHOVINAMI

....má na skladě....

výborná importovaná i kalifornská vína, jakož i importované a kentucké kořalky a likéry.

Ručí, že zboží jest také, jak o něm tvrdí, jinak se peníze vrátí.

TELEFON 38. 2508 N Street, SOUTH OMAHA.

A. N. Frick & Son Co

Velkoobchodníci a importéři

LÍHOVIN a LIKÉRŮ.

Nástupci firmy: L. Kirscht Sr., Frick erbetz.

Tel. 544. 1001 Farna. ul., Omaha

Fred Krug Brewing Co.

OMAHA, NEBRASKA.

"Státní vzorný pivovar."

Vaří nejlepší druh ležáku

Cabinet a Extra bledé v soudcích a v lahvích.

Vyrovná se každému a žádné ho nepředčí

NAŠE ZÁSADY: Nejlepší materiál a nejlepší technická dovednost.

Veliká pečlivost a obchodní opatrnost

NAŠE SNAHA: Uspokojiti obecenstvo.

NAŠE ODMĚNA. Stále se zvětšující obchod.

Dopisy se ochotně vyřizují dle přání.

Metz Bros. Brew'g Co.

Staří a spolehliví sládci.

Vaří a lahvují výborné pivo.

Telefon 119. OMAHA, NEBR.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj, obliby si zajisté naše *"GOLD TOP"* lahvové pivo. Jest lehké, perlící se a řízné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody—není v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nezdravá. Není to lacino pivo v nižádném smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníky.

Dodává se v bednách a sice v lahvích kvartových neb paintových. Objednejte si u svého obchodníka aneb telefonem.—Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.

JETTER BREWING CO., vaří a lahvují výborné pivo

SOUTH OMAHA, NEB.

Muž, kterýž hledá

stále příležitost k zlepšení svých poměrů, jest mužem, kterýž jednou docílí svého účelu. Jestiže se muž ten obrátí na

Chicago, Milwaukee & St. Paul R'y

obdrží takovou zprávu ohledně pozemků, ležících na této dráze aneb k ní sáhajících, že mu přispěje v hodně jeho za štěstím a blahobytem. Adresa

F. A. NASH, Gen'l Western Agt., 1524 Farnam St.

OMAHA, NEB.